

ĐỀ bài

Hãy kể diễn cảm truyện

Cây bút thần

bằng lời kể của em và
nêu một vài cảm nhận
của em về câu chuyện
đã kể.

Bài làm

Kho tàng cổ tích đã cho em bao điều lí thú. Từ sự cần cù lao động, hiền lành chất phác đến sự thông minh, tài trí, khả năng kì diệu của con người. Phẩm chất tốt đẹp của con người trong cổ tích đã đi sâu vào tâm hồn bé nhỏ của chúng em. Một câu chuyện mà em nhớ mãi đó là truyện *Cây bút thần*. Chuyện được người ta kể lại rằng:

Ngày xưa có một em bé rất thông minh tên là Mã Lương. Cha mẹ em đều mất sớm nên em thui thủi một mình. Em phải chặt củi, cắt cỏ, kiếm ăn qua ngày. Mã Lương thích học vẽ từ nhỏ nhưng không có tiền mua bút. Thế nhưng em không nản lòng học vẽ, hằng ngày chăm chỉ luyện tập. Khi kiếm củi trên núi, em lấy que củi vẽ xuống đất hình những con chim bay trên đỉnh đầu. Lúc cắt cỏ ven sông, em nhúng tay xuống nước vẽ tôm cá trên tảng đá. Khi về nhà, em vẽ các đồ đạc trong nhà lên tường, bốn bức tường dày đặc hình vẽ.

Năm tháng trôi qua, dù khổ cực thiếu thốn nhưng Mã Lương không ngừng học vẽ, không bỏ phí một ngày nào. Em vẽ chim, vẽ cá giống như in. Nhìn tranh vẽ người ta tưởng như sắp được nghe chim hót, được trông thấy cá bơi lội. Thế nhưng em vẫn chưa có bút để vẽ. Bút của em vẫn là những cành cây, que củi hoặc giọt nước mà thôi. Em khao khát có được một cây bút.

Thế rồi, một hôm, em đang ngủ say. Trong giấc ngủ, chợt em nhìn thấy một cụ già râu tóc bạc phơ đưa cho em một cây bút và nói:

– Đây là cây bút thần, nó sẽ giúp con nhiều.

Mã Lương nhìn cây bút bằng vàng sáng nhấp nhánh, em mừng quá reo lên:

– Cây bút đẹp quá! Cháu cảm ơn ông! Cháu cảm ơn ông!...

Em nói chưa dứt lời thì cụ già đã biến mất. Mã Lương giật mình tỉnh dậy thì cây bút trong giấc mơ đã nằm trong tay em. Mã Lương ngạc nhiên nhưng sung sướng vô cùng.

Mã Lương lấy bút ra vẽ một con chim. Chim tung cánh bay lên bầu trời hót véo von. Em vẽ tiếp một con cá, cá lại vẫy đuôi trườn xuống nước, lững lờ bơi lội. Mã Lương vô cùng thích thú.

Từ hôm đó, Mã Lương dùng bút thần để vẽ đồ dùng cho tất cả người nghèo trong làng. Nhà nào không có cày, em vẽ cho cày. Nhà nào không có cuốc, em vẽ cho cuốc. Nhà nào không có đèn, em vẽ cho đèn... Việc đó ai cũng biết. Rồi câu chuyện này lọt tới tai một tên địa chủ trong làng. Hắn sai đầy tớ bắt Mã Lương về nhà và bắt vẽ theo ý thích của hắn. Biết được bụng dạ tham lam của tên địa chủ và của bọn nhà giàu, nên Mã Lương không vẽ bất cứ một thứ gì, mặc cho chúng hết lời dụ dỗ, dọa nạt. Tên địa chủ tức giận vì tình tính khảng khái của Mã Lương, hắn nhốt em vào chuồng ngựa,

không cho em ăn uống. Hắn nghĩ mặc cho đói rét, thế nào Mã Lương cũng chết. Ba hôm sau, tên địa chủ đến chuồng ngựa xem Mã Lương như thế nào, có chịu nổi đói rét giữa mùa tuyết phủ hay không. Bỗng nhiên, hắn thấy những tia sáng hồng lọt qua khe cửa, một mùi thơm ngào ngạt bốc ra; rồi thấy Mã Lương ngồi bên một lò lửa rực hồng đang ăn bánh nướng. Lòng tham của hắn lại dâng lên. Hắn sai bọn đầy tớ đến giết Mã Lương, cướp lấy cây bút thần quý báu ấy.

Bọn đầy tớ xông vào chuồng ngựa, nhưng Mã Lương không còn ở đấy nữa. Em vượt qua tường bằng một chiếc thang vẽ. Chiếc thang vẽ đã biến thành chiếc thang thật cho Mã Lương vượt tường. Chiếc thang hãy còn đó. Tên địa chủ hung ác liền leo lên thang nhưng chưa trèo qua ba bậc thì đã ngã lộn xuống đất.

Mã Lương thoát khỏi nhà địa chủ, em vẽ con ngựa rồi cưỡi ngựa phi nhanh. Tên địa chủ vẫn không từ già lòng tham, hắn cưỡi trên lưng một con tuấn mã tay vung dao sáng quắc, dẫn bọn đầy tớ hùng hổ đuổi theo Mã Lương.

Khi bọn chúng đến gần, Mã Lương lấy bút thần ra vẽ chiếc cung và mũi tên. Em giương cung bắn vào tên địa chủ. Hắn ngã nhào xuống đất. Thế là Mã Lương thoát nạn. Em phi ngựa đi suốt mấy ngày liền. Sau cùng dừng chân ở một thị trấn nhỏ. Không có việc làm, Mã Lương đành vẽ tranh đem bán để sinh sống. Sợ bị lộ nên em vẽ các bức tranh đều dở dang; lúc chim thiếu mỏ, lúc chim thiếu một chân. Một hôm, Mã Lương vẽ con cò trắng không có mắt. Vì sơ ý, một giọt mực trên bút rơi xuống tranh và đúng chỗ mắt cò. Thế là chú cò trắng ấy xòe cánh bay nhón nhơ. Chuyện này làm chấn động cả thị trấn, rồi đến tận tai nhà vua. Vua sai triều thần đón em về kinh đô. Mã Lương từ chối, nhưng bọn họ dụ dỗ, dọa nạt để bắt em về hoàng cung.

Mã Lương biết được sự tàn ác của vua đối với dân lành nên em rất căm ghét vua, không muốn vẽ những gì vua muốn. Vua sai em vẽ con rồng, em vẽ thành con cóc ghè. Vua bắt vẽ con phượng em vẽ con gà trĩ lông. Hai con vật xấu xí đó nhảy nhót lung tung trong cung đình, mang những thứ bẩn thỉu đến bên cạnh nhà vua. Vua tức giận, cho quân lính cướp cây bút thần của Mã Lương, giam em vào ngục.

Lấy được bút thần nhưng vua chả vẽ được gì. Vẽ núi vàng thì không phải núi vàng hiện ra mà chỉ là những tảng đá lớn lăn xuống suýt đè vua gãy chân.

Nhưng vua nọ đâu chịu bỏ lòng tham. Hắn vẽ thỏi vàng nhưng thỏi vàng không hiện ra mà lại là một con mãng xà dài, há hốc miệng, bò lại phía hắn. May có triều thần xô tới, nếu không, vua đã nộp mình cho mãng xà.

Biết không có Mã Lương thì bút thần không hiệu nghiệm, vua bèn cho thả Mã Lương ra, dùng vàng bạc dỗ dành và hứa gả công chúa cho.

Mã Lương vờ đồng ý. Vua mừng thầm, liền trả lại bút thần cho em.

Vua bảo Mã Lương vẽ biển. Thế là hai nét bút đưa đi, biển mênh mông, xanh biếc hiện ra. Biển sáng trong như mặt gương dưới ánh mặt trời.

Vua ngắm biển rồi nói:

– Biển này sao không có cá nhỉ?

Mã Lương chằm vai chằm thì cá hiện ra, đủ màu sắc, lượn lờ dưới biển trong và xanh thẳm không cùng. Đàn cá tung tăng ra khơi xa. Vua lại ra lệnh:

– Vẽ ngay cho ta một chiếc thuyền! Ta muốn ra khơi xem cá.

Mã Lương vẽ ngay một chiếc thuyền buồm lớn. Vua, hoàng hậu, hoàng tử, công chúa và các quan đại thần kéo nhau xuống thuyền. Mã Lương đưa vài nét bút, gió thổi nhẹ nhẹ trên mặt biển, sóng vẫn êm ả vỗ bờ, thuyền từ từ ra khơi. Thấy thuyền đi chậm, vua sốt ruột kêu to:

– Cho gió to lên thêm một tí! Cho gió to thêm một tí. Mã Lương đưa mạnh nét bút, sóng biển nổi lên, biển đục ngầu giận dữ muốn nhấn chìm thuyền vua, nhấn chìm một triều đại hung ác. Vua cuống cuống kêu lên:

– Đừng vẽ gió nữa! Đừng vẽ gió thổi nữa:

Mã Lương không hề dẽm xia, cây bút của em cứ tiếp tục vẽ những đường cong lớn. Biển động dữ dội, sóng biển cuồn cuộn xô vào thuyền. Vua ướt hết quần áo, gào to:

– Đừng vẽ nữa! Nghe không?

Mã Lương vờ như không nghe, cứ tiếp tục vẽ. Mưa to, gió lớn kéo đến, trời tối mù mịt, sóng biển vẫn âm âm. Chiếc thuyền ngã nghiêng rồi bị chôn vùi trong sóng dữ.

Tên vua độc ác đã chết, câu chuyện về Mã Lương và cây bút thần lan khắp đất nước. Mã Lương đi đây đó để giúp đỡ dân nghèo, sống với những người bạn ruộng đồng, đem hết thời giờ và sức lực của mình để phục vụ những người nghèo khổ.

Con người Mã Lương thật đáng khâm phục. Có tài năng và có đạo lí, biết giúp đỡ dân nghèo, không phục vụ kẻ xấu, căm ghét bọn cường hào, gian ác. Đây cũng chính là ước mơ, niềm tin về đạo đức, công lí xã hội và lí tưởng nhân đạo... của nhân dân ta mà cổ tích đã thể hiện được.